

XXXVI- XXXVIII ЛЕГЕНДА ПРО ПІЛАТА

Пілат Христа віддав катам на муки
І мовив: «Я не винен, вам бажалось!»
Взяв воду і, прилюдно вмивши руки,
Пішов обідать, мов ніщо й не сталося.
Та сталося так: немов на вид гадюки,
На вид його урозтіч все пускалось –
Раби, прислуга... навіть заметалось
Безстрашне серце в воїна-звірюки.
Пішов на кришу, де чекала жінка,
Так та з страху лиш скрикнула в нетямі,
Вниз верглась і розбилася об камінь.
Пішов в покій, де в пуху спить дитинка,
Так та лиш витріщила оченята
На нього й вмерла, диким жахом стята.
9 сент[ября] 1889

*

І бог поклав клеймо на грудь Пілата,
Життя, смерть, тіло й дух його прокляв
Гірш Каїна, бо Каїн, вбивши брата,
Не мив рук з крові, винним чувсь, тікав.
А сей, що правду чисту в руки ката
Віддав, одвіт від себе відпихав;
То й правда вся була йому віднята,
Все, чим він жив, гордивсь і віддихав.
Сім'я його пропала, наче тінь,
І кесар з служби з ганьбою прогнав,

І рідний город випхнув з своїх стін.
Старий, слабий, край шляху він стогнав,
Шматка просив, та до кінця ворожі
Камінням в нього кидали прохожі.
9 сент[ября] 1889

*

А як умер, хтось трупа взяв за ноги
І вкинув в яму й камнями прикидав,
Та через ніч труп знов покрай дороги
Лежав – гріб тіло кляте з себе видав.
Тоді стягли тернів, будяччя купу,
І трупа вергли, й жар підвергли лютий;
Терни згоріли, та нічого трупу
В огні не сталось – він лежав неткнутий.
Тоді каміння жорнове на шию.
На руки й ноги начепивши, в море
Прокляте тіло ввергли в чорторию.
Та повривались шнури конопляні,
І труп Пілата, всій землі на горе,
Ще й досі плавле десь по океані.
9 сент[ября] 1889